

strach zemřít

LISA JACKSON

strach
zemřít

LISA JACKSON

2015

Copyright © 2012 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2015 by Jakub Volný
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu AFRAID TO DIE,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2012,
přeložil Jakub Volný
Jazykový redaktor: Jiří Pacek
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2015

ISBN 978-80-7498-087-9

Prolog

Okres San Bernardino

Před šesti lety

Co tu sakra dělá?

Dylan O'Keefe se zadíval ze svého otlučeného neoznačeného vozu do noci. Pohledem sledoval postavu plížící se ve stínech opuštěného pozemku na druhé straně ulice. Lampa na rohu rozlévala mdlé namodralé světlo po zaplevelelém prostranství, kde rezavělo pár opuštěných aut. Vzduch byl hutný, zapáchal po výfukových plynech a kouři, přestože O'Keefe nikde neviděl žádné jedoucí auto ani hořící oheň.

Obojí tam ale někde bylo a O'Keefe to brzy spatřil na vlastní oči. Poblíž De Maestraova úkrytu na úpatí hor stálo hned několik off-roadů.

I když byl prosinec, země byla pokrytá prachem. O'Keefe se rozhlédl po zvrásněné krajině, která připomínala spíš město duchů. Většinu domů obyvatelé opustili před více než sto lety, když se vytěžilo všechno zlato z okolních kopců. Nyní

zde žila jen hrstka lidí, ale někdo očividně obýval zaprášený přízemní domek s propadlou střechou a flekatými zdmi. Ztrouchnivělou verandu kdosi opravil a nepořádek na zadním dvorku, včetně dětských hraček a vánoční výzdoby, patřil bezpochyby ke kamufláži. Dům měl zkrátka vypadat, jako by v něm „žila“ rodina.

Nesmysl.

A O'Keefe to měl co nevidět dokázat.

Jenže nyní, těsně před koncem náročného sledování, které mělo De Maestra konečně poslat hezky do chládku, O'Keefe zahlédl temnou postavu, která se plížila černými stíny... Postavu, kterou by poznal kdykoliv a kdekoliv. Detektiv Selena Alvarezová! Všechno, na čem poslední dobou pracoval, celá operace, jíž věnoval posledních osmnáct měsíců svého života, to všechno mělo najednou přijít vniveč.

Do háje! „Vidíš ji?“ zeptal se šeptem svého parťáka.

„Hm.“ Tradičně vyhýbavý Rico pomalu kýval hlavou, masitá tvář se mu ve světle lampy leskla potem a oči ani na okamžik nespouštěl z prázdného parkoviště.

„Ona tu *nemůže* být!“

„Kašli na to.“ Ale i Rico se nervózně ošil, když Selena překonala polorozpadlý plot oddělující parkoviště od De Maestraova pozemku, kde stála oprýskaná rozvalina, a vnořila se do dlouhých stínů, které mezi hračkami vrhaly vánoční světelné řetězy s chybějícími žárovkami. Dokonce i řetěz ovázaný kolem paty palmy, jediného stromu na celém dvorku, svítil sotva z poloviny.

Stejně to všechno byla jen kamufláž.

O'Keefe se natáhl, zhasl vnitřní světlo a otevřel dveře u spolujezdce.

„Počkej. Co chceš dělat?“ zeptal se Rico.

O'Keefe ale nečekal na žádné výčitky ani varování. Jeho nohy už dopadly na šterk, služební zbraň držel v ruce. Musel se k ní nějak dostat a říct jí, ať se drží zpátky.

Tohle bylo špatně.

Zatraceně špatně!

Kdyby De Maestro nějak vytušil, že je Selena venku... Zostřenými smysly vnímal vítr, který se hnal po asfaltu, zvedal suché listy a sbíral ze země igelitové sáčky, aby je pak s hlasitým šustěním vrhal na několik zaparkovaných aut. Náhle se divoce rozštěkal pes, jenž se do té doby ukrýval v ohradě zahalené nocí.

Proboha! To ne!

Alvarezová ale pořád postupovala kupředu.

Stůj! Zakřičel v duchu. Pomalu ho začal svírat strach. Co si sakra myslí, že dělá? A proč tu vůbec je? Pes hlasitě zavyl. *Zpátky! Tohle je pitomost...*

Prásk! Dveře v boku stavení se rozlétly.

„Sklapni!“ zakřičel ode dveří jakýsi muž. O'Keefe viděl proti světlu štíhlou siluetu s pistolí v ruce. Alberto De Maestro. Cíl rozsáhlé pátračky. Hlava De Maestrova drogového kartelu. *Sakra práce! Byl přímo tam!*

Ne! Ne! Ne!

O'Keefovi se divoce rozbušilo srdce.

Ve dveřích se objevil další muž a patrně se pokoušel De Maestra přesvědčit, aby se vrátil dovnitř. Hlava kartelu si ale nedala říct. V dálce se rozezněly policejní sirény, pes přestal štěkat a De Maestro se otočil... A jeho pohled padl rovnou na Alvarezovou.

Proboha!

LISA JACKSON

Na rtech se mu objevil úsměv tak zlý, že by se ho lekl i samotný Lucifer. Ve tmě se zaleskly bílé zuby, jak De Maestro beze spěchu zvedl zbraň. „*Perra*,“ zavrčel výhrůžně a zamířil.

Alvarezová ztuhla.

Příliš pozdě.

O’Keefe pádil k domu se zdviženou pistolí. „Odhoď zbraň!“ zakřičel. „Policie! *Policia!* Alberto De Maestro, odhoď zbraň!“

„Táhni k čertu!“ De Maestro se hbitě otočil a namířil pistolí na O’Keefa. Jeho zlovlný úsměv se ještě rozšířil. Zlo z něj doslova sálalo. „*Feliz Navidad, bastardo!*“

Pak stiskl spoušť.

Kapitola 1

Její pleť se začala zabarvovat do modra.

Její kůže tuhla... Ano, tak je to dokonalé.

Její oči zíraly skrz led vzhůru, i když nemohla nic vidět, a nemohla bohužel ani ocenit, kolik lásky, citu a důmyslu vložil do svého díla.

Ani její mělký dech už jí nerozpouštěl led v okolí nosu. Naštěstí měla zavřená ústa a dokonale spojené, tmavě modré rty... Vypadá jako Sněhurka, pomyslel si, když přes ni opatrně lil další vrstvu vody.

Její nahé tělo přikrývala tenká ledová krusta, která nádherně glazovala mladičkou pleť a blyštěla se v mdlém osvětlení jeho tmavého doupěte.

Tak krásná.

Tak dokonalá.

Tak mrtvá.

Potichu si pobrukoval spolu s vánoční koledou, která se linula z reproduktorů dokovací stanice v jeho soukromé místnůstce, a tvořil. Opatrně. S úzkostlivou pečlivostí cize-

LISA JACKSON

loval každý detail. Dokonalost. Právě o ni usiloval. A také jí hodlal dosáhnout.

Ve svém podzemním ateliéru udržoval stálou teplotu -1 °C, těsně pod bodem mrazu, a dech se mu v chladném vzduchu srážel do obláček páry. Ačkoliv v této části pohoří Bitterroot zrovna zuřila sněhová bouře, tady dole byl klid. Skučení větru tak hluboko nemohlo proniknout.

Měl na sobě neoprénový oblek, rukavice, zimní boty a lyžařskou masku, v duchu si ale přál, aby se mohl vysvléknout do naha, cítit na holé kůži polibek mrazu a cítit, že opravdu žije. Ale bude muset ještě počkat. Nesmí nic uspěchat. Nesmí si dovolit, aby jediný kousek jeho kůže, vlasů, nebo dokonce potu zničil jeho dílo.

A pak ta protivná DNA, jakmile nastoupí policie. A to bude brzy. Věděl to, protože svůj umělecký výtvar téměř dokončil. Už jen trochu oříznout tady a obrousit támhle a bude hotov.

„Oh, venku je strašně,“ zpíval si polohlasem slavnou vánoční píseň a hudba se linula sítí podzemních chodeb a místností, které si pro svou práci vybral. Byly schované v neobydlené části podhůří, a představovaly tak ideální úkryt. Malý pramínek mu obstarával potřebnou vodu, světlo zajišťovaly lampičky na baterie. Když potřeboval světla víc, použil silnější čelovky, jimiž si ozářil místa, kde potřeboval pracovat.

Z útrob svého podzemního úkrytu zaslechl otravné zákňourání a zamračil se. Proč *ta* ženská už dávno nezdechla? Dal jí už tolik sedativ, že by to porazilo slona, ale ona se pořád držela někde na pomezí vědomí a smrti. Měla výdrž. Ale to její zákňourání mu vadilo. Zamračil se a udeřil kladívkem do dláta. Ostří mu však sklouzlo, projelo rukavicí a poranilo

ho na prstu. „Sakra!“ Na led dopadla kapka krve, *jeho* krve. Rychle zmrzla a on ji nesetřel. Tlačil ho čas. Jakmile byla kapka dokonale ztuhlá, vysekal ji důkladně z ledu. Jeho dokonale dílo nesměl hyzdit jediný náznak červené.

Než krev z ledu vysekal, stačil se celý zpotit. Po celou dobu si však opakoval, že musí být trpělivý. Pak na vysekanou díru začal opět opatrně lít vodu, aby ji zacelil. Netrpělivě čekal, dokud voda nezmrzla, aby mohl nalít další, až se díra celá zatáhla a po ostří dláta na dokonale hladkém povrchu nezbyla jediná stopa.

„Perfektní,“ zašeptal spokojeně.

Zadíval se na svoje dílo, na tu nádhernou mladou ženu uvězněnou v ledu. Chtě nechtě se k ní musel naklonit a olíz-nout bradavku ukrytou pod mrazivou krustou. Jazyk ho zabrněl. V ústech ucítil chlad a žilami se mu do těla rozeběhly nitky čiré ledové rozkoše. Zachvěl se zimou. Přesto se mu hlavou honily výjevy, jak se tiskne k tomu zmrzlému tělu, a pocítil náznak vzrušení.

Přešel jazykem po ledu a představoval si slanou chuť ženské pleti a dotyk ztvrdlé bradavky na svém jazyku. Zlehka se do něj kousl a vychutnával si pocit rozkoše spojené s bolestí. Když mu v hlavě začaly vířit další svůdné představy, potichu vzdychl.

Před očima mu vytanul obrázek jiné krásné ženy. Běžela zasněženým lesem a smála se. Její zvonivý hlas se nesl mezi stromy, husté vlasy jí padaly na záda. Sníh byl navátý k hrubým kmenům borovic a jejich dlouhé jehlice zdobily krystalky ledu.

Běžel nadýchaným prašanem, hnal se za ní, zaplavený vzrušením sledoval, jak jeden po druhém odhazuje své svrš-

ky. V okolních závějích skončila i halenka, sukně a šála. Nakonec odhodila i podprsenku a uháněla závějami jen v kalhotkách.

On zkracoval vzdálenost mezi nimi, přičemž se zbavoval svého oblečení. Bez problémů odkopl boty, ale promrzlými prsty nedokázal rozepnout knoflíčky na kalhotách a košili. Aby je ze sebe sundal, musel zpomalit. Utekla mu a on měl co dělat, aby ji opět dohonal.

Přemýšlel, co by s ní rád dělal. Představoval si, jak do ní vstupuje, jak se její studené tělo rozpaluje a jak jí na pokožce taje padající sníh.

V ruce ale držel nůž. Nůž s rukojetí vyrobenou z parohu statného osmeráka, kterého skolil před třemi lety. Vzpomínal, jak ho jediným šípem poslal k zemi.

Opět se k ní přiblížil... Srdce mu zběsile bušilo, v pěsti pevně svíral lovecký nůž.

Už už ji měl na dosah, když se otočila. Rty jí v mraživém vzduchu pomalu modraly, oči zářily, tváře nachověly. V koutcích úst jí poskakoval hravý úsměv. Byla tak dokonalá... Jako anděl.

Pak zahlédla nůž.

Úsměv jí z tváře ihned zmizel. V tom krásném obličejí se nejdříve zračil údiv, pak hrůza. Zapotácela se a málem upadla. Jak se jí zmocnila panika, vyrazila v oblaku prachového sněhu mnohem rychleji. Už ne hravě, teď ji hnala čirá hrůza.

Celý vzrušený nasál rozšířeným chřípím mrazivý vzduch a pustil se do pronásledování.

Stačilo mu jen pár kroků, aby ji dostihl. Volnou ruku ji vpletl do záplavy dlouhých silných vlasů a pak...

Pak následovala jen šmouha.

Z té chvíle si pamatoval jen gejzír horké rudé krve, který vytryskl na bělostný sníh...

A *dost!* S vypětím všech sil se z minulosti vrátil do současnosti. Nemůže mysl rozptylovat od svého úkolu.

Led mu v ústech tál. Ve vyhřátém neoprenovém obleku cítil pevnou a masivní erekci. Narovnal se a s opovržením pomyslel na svou slabost. Musel vynaložit hodně sil, aby svůj neodbytný penis zklidnil.

Co to do něj vjelo?

Zadíval se na nahou ženu před sebou a povšiml si místa, kde jeho horké rty rozpustily ledovou krustu a zanechaly příliš mnoho DNA. Tohle od něj nebylo rozumné. Ani trochu. Rozhodně to nevypovídalo o jeho vysokém IQ, jehož hodnoty se blížily genialitě.

Znovu tedy sáhl po dlátu a začal rychle vysekávat místo, kde se jeho sliny smísily s rozpuštěným ledem, jako by rychlá práce mohla odstranit škody, které napáchal.

Ta čubka v zadní místnosti znovu zakňučela. Zlostně zatlul zuby. Už brzy ale zemře a na jejím dokonalém těle nebude ani modřina, ani rána, zkrátka nic, co by připomínalo násilí. Pak i ji ukryje do ledu, udělá z ní další umělecké dílo.

Podíval se rychle na hodinky a zjistil, že má dost času, aby svůj výtvor stačil ještě dnes dokončit. Manželka ho očekává nejdříve za hodinu. Má ještě spoustu času.

Napumpoval další vodu z potůčku a opatrně ji začal rozlévat na svou rozdělanou sochu. Ještě nebyla zcela hotová, uvědomil si, když jí pohlédl do vytřeštěných, ale prázdných očí.

Ale nebude to dlouho trvat.

Kňourání z vedlejší kobky konečně ustalo a on se mohl

opět plně soustředit. Rozvážně naléval vodu na ledovou vrstvu a polohlasně si pobrukoval: „Padá sníh, padá sníh, padá sníh...“

„... padá sníh...“, *cvak!*

Selena Alvarezová zmáčkla na radiobudíku tlačítko odloženého buzení, pak si to ale rozmyslela a vstala z postele. Bože, tuhle odrhovačku k smrti *nenáviděla*. Vlastně neměla ráda nic, co souviselo s Vánocemi.

Měla pro to své důvody.

Teď o nich ale přemýšlet nechtěla.

Vlastně o nich nechtěla přemýšlet už nikdy.

Ačkoliv byla ještě tma jako o půlnoci, červené digitální číslice ji upozorňovaly, že je půl páté ráno, obvyklý čas, kdy vstávala. Po většinu roku se do nového dne pouštěla s vervou, jako by ráno co ráno čelila nové výzvě. Jak ale končil podzim a listopad se přehoupl do prosince, cítila podobnou nechuť, jaká ji provázela během dovolené. Tahle doba z ní vysávala energii a nedostatek energie jí vždycky spolehlivě zkazil náladu. Její obvyklý energický přístup se uložil k zimnímu spánku a Selena se musela zatraceně snažit, aby v sobě našla obvyklé životní nadšení.

„Huso hloupá,“ zamumlala polohlasem a protáhla si svaly.

Věděla samozřejmě, co u ní způsobilo tak náhlou změnu nálady. Moc dobře to věděla. Nikdy o tom ale s nikým nemluvila, dokonce ani se svou partnerkou ne. Hlavně s ní ne! Pescioliová by to zkrátka nepochopila.

A Alvarezová na to teď stejně nechtěla myslet.

Její štěně, flekatá směska ovčáka s nějakým boxerem nebo labradorem, se zavrtělo v bedýnce, protáhlo se a začalo se komickým štěkáním dožadovat vyvenčení. Její kočka, Jane

Doe, která obvykle spala s Alvarezovou na druhém polštáři na posteli, zvedla hlavu a zamrkala.

Jakmile štěně uvidělo, že je Alvarezová vzhůru, začalo kňučet, aby jí dalo najevo, že chce vyvenčit. Brzy se tičné kňučení změnilo ve vzrušené poštekávání. Jako by pes spolknul veškeré nadšení, kterého se jí nedostávalo.

„Tobě je hej, co?“ zamumlala otráveně Alvarezová a pustila pejska z jeho cestovního pelišku. Ihned začal vyskakovat a štěkat, ačkoliv vynakládala veškeré síly, aby ho zklidnila. „Ne, Roscoe! Tiše! Lehni!“ Vřítíl se do obývacího pokoje a udělal pár rychlých koleček kolem gauče a konferenčního stolu. Pak zamířil ke dveřím, kde divoce mával ocasem.

Alvarezová se zadívala na kočku, která se vyšplhala na policičku nad stolem a sledovala scénu s kočičím opovržením. „Chápu. Do ničeho se nemíchat, co?“ O pár sekund později už pustila psa ven. Roscoe se ihned ztratil v potměných koutech jejího malého dvorku, kde bezpochyby zvedl nožičku u každého stromu a keře, který našel. Jak zavírala zasunovací dveře před mrazivým zimním vzduchem, jenž jí během sekundy pronikl skrz flanelové pyžamo, povšimla si, že ještě pořád sněží. Přes sklo viděla, jak se na květináčích, které nechala na dvorku, vytvořila bělostná peřina, dobrých patnáct centimetrů vysoká. I trávník pokrývala dokonale čistá sněhová pokrývka, než do ní vběhl Roscoe.

Přesto jí pohled na čerstvý sníh nenaplnil pocitem klidu ani pohody.

Pořízení Roscoea bylo nejspíš trochu unáhlené rozhodnutí, nota bene když jen nedlouho předtím koupila tenhle městský domek. Už se ale stalo a ona s tím nemínila nic dělat. Ten malý chlupatý rošťák se jí už stejně zabydlel v srdci.

Navzdory všem jeho chybám.

„Jsi trapná,“ připomněla si v duchu.

Štěně brzy přiběhlo k betonové desce, která tvořila verandu, a začalo škrábat na skleněné posuvné dveře. Alvarezová je pootevřela a pustila Roscoea dovnitř. Pes ihned vyrazil na okružní běh uvnitř bytu, ale Selena ho na poslední chvíli chytila za obojek. „Tak na to zapomeň, lumpe.“ Malým ručnickem, který si právě kvůli tomu všela na kliku posuvných dveří, mu očistila tlapky a až pak ho pustila dál.

Do tělocvičny poslední dobou chodila jen výjimečně. Raději běhala se psem. Brala ho ven vždy předtím, než se osprchovala a připravila do práce. Přes den ho nechávala v prádelně. Nebylo to ideální a Selena si to moc dobře uvědomovala. Říkala si ale, že jakmile se stoprocentně naučí chodit ven, mohla by do dveří namontovat psí branku a nemusela by už najímat ženskou z ulice, aby ho v poledne chodila venčit. Málokdy už také zůstávala v kanceláři do pozdních hodin a raději si nosila práci domů.

To by možná bylo dobře...

... kdyby jí to nepřipomínalo, jak je sama.

Nemohla si přitom přímo stěžovat. Během posledního roku pár nápadníků projevilo zájem, ona však náklonnost ani jednomu neopětovala. Chvíli chodila s farmaceutickým prodejcem Kevinem Millerem, který ve volném čase chodil do posilovny a který uměl mluvit jenom o své práci. Nudil ji k smrti. Psycholog Terry Longstrom pracoval s nezletilými, kteří skončili v policejní cele. I on ji párkrát vytáhl ven, ale ačkoliv mu nemohla upřít pár skvělých vlastností, nedokázala se přenést přes fakt, že ji zkrátka nepřítahoval. Uvědomovala si, jak povrchní to bylo, zájem však předstírat neuměla...

A ani nechtěla. Nejhorší ze všech byl ale Grover Pankretz, který dříve pracoval v místní laboratoři DNA, než ho vyhodili pro nadbytečnost, když zaměstnavatel snižoval stavy. Byl to bezpochyby skvělý chlap, choval se ale trochu majetnický. Nejradši by ji požádal o ruku už na druhém rande! A tak to raději utnula, než by k tomu skutečně došlo. Všichni muži, kteří o ni projevíli zájem, se naštěstí ve svých životech posunuli. Jeden se odstěhoval, další si našel novou partnerku. Zasllechla, že Terry i Grover se už dokonce stačili oženit.

Pravda ovšem byla celkem prostá: Selena nebyla připravená na vážný vztah. Což koneckonců dokazovaly i její směšné představy o starším a nedostupném muži, jakým byl například Dan Grayson... Její šéf. Jak jinak?

„Buď k sobě upřímná,“ říkala si. „Ty ve skutečnosti žádného chlapa do svého života pustit nechceš.“

Když dokončila svou ranní rutinu, vyrazila k Srnčí hoře, kde sídlil úřad šerifa. Na obvyklých místech se mačkala auta, jednomu řidiči to na mokré zasněžené vozovce uklouzlo těsně před železničním přejezdem. Celou tu dobu se z oblohy sypal sníh a Selena musela přepnout stěrače na vyšší rychlost, aby vůbec viděla na cestu.

Bože, tuhle část roku z duše nenáviděla.

Zdálo se, že Vánoce do Medvědího Brodu vždy přinesou nějakou pohromu. Kromě tradičních vánočních hrůz, jakými jsou přezdobené zářící stromky v oknech nebo nepřetržitá záplava vánočních odrhovaček, se za třpytem všeobecné radosti ukrývaly problémy. Během Vánoc obecně stoupalo množství případů domácího násilí, Medvědí Brod měl ale jednu vánoční zvláštnost. Během několika posledních let místní obyvatelé děsili vraždící maniaci.

Ne, tady Vánoce neznamenal jen období klidu a míru.

Cesta byla místy opravdu hodně kluzká, ale její deset let staré subaru se s jistotou drželo a zdolávalo zamrzlé a zasněžené silnice bez větších problémů. Outback znamenal další změnu v jejím životě, ačkoliv si uvědomovala, že prázdnotu v její duši nevyplní ani nové auto, ani nový dům. Zato její domácí mazlíčci znamenají krok správným směrem, pomyslela si, když vjížděla na parkoviště před úřadem. Kočku získala loni při vyšetřování případu. Její majitelka byla brutálně zavražděna a Alvarezová se jí ujala. Případalo jí, jako by byly spojené. Pořídit si štěně bylo záměrné, byť trochu iracionální rozhodnutí.

Co jsi vlastně čekala?

Určitě *nečekala* loužičky na koberci, okousaný nábytek ani tučné účty za veterináře. Ne, těšila se na něco hřejivého, tulivého, s velkýma očima, vlhkým čumáčkem a ocáskem, který se bude ve vzduchu neustále třepotat jako praporek. Přesně s takovým přesvědčením navštívila obecní útulek.

„Naivko,“ řekla si, když zamířila ke stanici. Nemohla se však ubránit úsměvu. Tajně doufala, že jí Roscoe bude poskytovat alespoň částečnou ochranu a že bude odrazovat zloděje.

Skutečně? Tak proč máš pocit, že u tebe doma někdo minulý týden šmejdil, hm? Vzpomínáš na ten pocit, že se tam něco změnilo, i když nevíš co? Kde byl ten tvůj slavný hlídač Roscoe?

To samozřejmě nemuselo nic znamenat. Mohla mít jen pocuchané nervy z výsledku toho úchyla Neila Freemana, který ji svlékal očima, zatímco se ho vyptávala na jeho mrtvou matku. Nakonec se ukázalo, že jeho matka zemřela přirozenou smrtí... Ale to jeho chování! Každou její otázku otočil v nějaký sexuální náznak a neustále si přejížděl špič-

kou jazyka po horním rtu. Zvedal se jí z něj žaludek a úplně ji vyvedl z rovnováhy. Možná právě to měl v úmyslu, magor jeden!

Znovu si v duchu rezolutně řekla, že Freeman u ní doma *nebyl* a že by jí Roscoe určitě nějak dal vědět, kdyby ano.

A jak by to asi udělal? Přiznej si to, Alvarezová, stává se z tebe taková ta bláznivá psí paní. Podvědomě se zachvěla.

Sakra! Zkrátka si toho psa zamilovala a možná, jenom možná, byl Roscoe přesně to, co potřebovala. Zcela jistě ale věděla, že se ho nehodlala za žádných okolností vzdát.

Jak mířila na svoje oblíbené místo před stanicí, stočila raději své myšlenky k týdnům, které měla před sebou. Čekal ji samozřejmě vánoční večírek na stanici v režii toho potřeštěného vánočního šotka, Joelle Fisherové, která už stačila vyzdobit celé oddělení. Dokonce už začínala hovořit o tajné santovské burze, kterou každoročně organizovala. Alvarezovou to ale nezajímalo. Věděla jen, že ji přes Vánoce čeká spousta přesčasových hodin. *To* byla její tradice. *Takhle* to dopadá, když přes svátky zavřete celou rodinu do jednoho domu...

Asi to tak bylo jednodušší.

Zamkla auto a rychlým krokem přeběhla k zadnímu vchodu budovy. Oklepala si z bot tající sníh a zastavila se v malé jídelně. Při pohledu na prázdnou konvici kávovaru se zamračila, pak otráveně postavila vodu. Nato si ve skříňce našla svůj oblíbený hrníček, ohřála vodu v mikrovlnce a pak do hrnku vložila poslední sáček pomerančového čaje.

Na stole ležela otevřená růžová krabička, v níž uviděla ležet halabala několik sušenek. Nyní je ale ignorovala. Tomuhle období roku vládla Joelle, a tak bylo nad slunce jasnější, že čerstvé pochoutky dorazí na stanici co nevidět.

Rozvázala si šálu a odešla ke svému stolu, kde si odložila kabelku a zbraň, bundu pověsila na věšák a pustila se do pročítání e-mailů a zpráv. Pečlivě dala dohromady všechny zprávy jednoho případu, připravila se na další a podívala se, jestli už dorazila zpráva z pitvy místního farmáře Lena Bradshawa, který zemřel při nehodě na lovu. Byl s ním i jeho kamarád Martin Zwolski, kterému sama vystřelila puška při přelézání plotu z ostnatého drátu. Kulka zasáhla Lena do zad a na místě ho zabila.

Náhoda, nebo úmysl?

Alvarezová docela věřila verzi o nehodě. Martina, na kterého se snášela obvinění ze strany Lenovy rodiny a přátel, nehoda upřímně mrzela. Při výslechu se málem rozbrečel. Skutečně to vypadalo jako nehoda, Alvarezová ale ještě nebyla stoprocentně přesvědčená a chtěla dokončit vyšetřování. Ráda by objasnila ještě tři nesrovnalosti, které se nad případem vznášely.

Za prvé, oba muži de facto pytláčili na cizím pozemku, protože ani jeden neměl povolení. Za druhé, Martin s Lenem spolu vedli podnik, který před dvěma lety zkrachoval, a to hlavně kvůli tomu, že si Len „půjčil“ obrovskou částku z peněz firmy. Alvarezová také zjistila, že měl Len kdysi románek s Martinovou ženou. Bylo to sice už dávno, navíc v době, kdy spolu Martin s Ezzii zrovna nežili, ale přesto... Bylo toho zkrátka trochu moc na její podezřívavou duši.

Zkontrolovala si e-mail.

Zpráva z pitvy ještě nedorazila.

Možná přijde později. Pak rychle projela informace o pohřešovaných, jestli se už našla Lissa Parsonsová.

Lissa byla známá. Alvarezová ji několikrát potkala v tělo-

cvičně. Bylo jí šestadvacet, měla krátké černé vlasy a tělo bohyně. Pracovala jako recepční místní advokátní firmy a pohřešovala se od minulého týdne. S přítelem si zrovna dávali pauzu, jelikož jim to poslední dobou zrovna neklapalo, a její spolubydlící odjela na pár týdnů na Floridu. Alvarezová tak našla jen prázdný byt, kde po jeho majitelce zbyly jen hniјící potraviny. Kabelka, telefon i počítač se ztratily spolu s Lisou, její šatník byl však nedotčený. Všechno oblečení měla pečlivě složené ve skříní, v koši v ložnici našla špinavé prádlo.

Spolubydlící, expřítel i stávající přítel měli dokonale neprůstředné alibi. Dveře od bytu nevykazovaly jedinou známku po násilném vniknutí. Vypadalo to, jako by Lissa ráno odešla do práce jako obvykle, jen se pak nějak zapomněla vrátit. Podle údajů operátora a banky nepoužila ani telefon, ani kreditní kartu od chvíle, co zmizela.

A Alvarezové se to nelíbilo. Zejména ji znepokojoval fakt, že se pohřešovala téměř dva týdny. To nebylo dobré znamení. Ani trochu!

Podle posledních informací se tedy ještě nenašla.

Žádné tělo.

Žádné místo činu.

Žádný zločin.

Zatím!

Ověřili už všechny místní nemocnice, nikde ji ale nepřijali. Nenašla se nikde ani žádná neznámá žena. Ani ji nikdo nezatkl v souvislosti s nějakou trestnou činností.

Prostě zmizela...

„Kde se sakra schováváš?“ přemýšlela Alvarezová nahlas a pomalu usrkávala chladnoucí čaj. Svou partnerku očekávala nejdříve za hodinu, proto ji překvapilo, když se ve dveřích

objevila Pescoliová s kelímkem kávy, kterou koupila od jednoho z místních kavárníků. Na lesklých vlasech jí tál sníh, tváře měla zrudlé od zimy.

„Co tu děláš tak brzy?“ zeptala se Alvarezová a otočila se k ní na židli. „Další mrtvola?“

„Hodně špatný vtip na tak nekřesťanskou hodinu.“ Upi-la z kelímkem. „Musela jsem hodit Biancu do školy, protože má ráno tancování.“ Bianca byla náctiletá dcera Pescoliové. Chodila na střední školu a byla stejně tvrdohlavá jako krásná. Ztraceně nebezpečná kombinace! Navíc byla i dost chytrá, takže dokázala své rozvedené rodiče poštávat proti sobě. Pokaždé jí to prošlo. Ačkoliv Pescoliová se svým ex nežila už léta, pořád mezi nimi existovala jistá nevraživost, zejména když došlo na děti. Bianca to uměla zahrát na obě strany, stejně jako její bratr Jeremy, kterého opět vylili za školy a který žil u Pescoliové, když se zrovna nepokoušel „pohnout z místa“.

„Já myslela, že se taneční kroužek pořádá po škole.“

„Mají málo místa v tělocvičně.“ Pescoliová se zadívala z okna. „Basket, zápasy, roztleskávačky, tancování... Všichni tam tak trochu žonglují s časem a právě teď je pro školu nejdůležitější basket, si myslím. Příštích čtrnáct dní tak musí být Bianca ve škole už ve tři čtvrtě na sedm. To znamená, že musí vstávat kolem šesté. Určitě si umíš představit, jak ji to ničí.“ Při představě, jak se její puberťačka potýká s ranním vstáváním, stáhla Pescoliová rty do náznaku úsměvu. „A dneska je to poprvé! Představ si, jakou to dá fušku vypadat jako princezna, když do školy vyráží ještě za tmy. Víš, co řekla? Že je ‚půlnoc a nikdo, kdo má alespoň kousek mozku v hlavě, by nevstal.‘“ Pescoliová zakroutila hlavou. „Něco ti povím, vychováváme si generaci upírů.“